

Slovo k povzbuzení na neděli 12. dubna 2020, na Zmrtvýchvstání Páně...
Biblická čtení: Sk 10,34a.37-43; Kol 3,1-4; Jan 20,1-9

Milé sestry, milí bratři,

Velikonoční neděle, Slavnost zmrtvýchvstání Páně je největším a nejradostnějším dnem celého liturgického roku. Dnem Páně, prvotinou všech nedělí, Božím hodem, „Božím časem (příhodným)“. Kéž by tomu tak bylo i letos. To jeden druhému ze srdce přejme, v modlitbě vyprošujeme a aspoň těm kolem sebe k tomu podle svých sil a možností pomáháme.

Vnější nepříznivé a bolestivé okolnosti letošních Velikonoce nás přímo vybízejí, abychom o to více prožili radost vnitřní, která je základem i veškeré radosti vnější. A nejde o ledajakou vnitřní radost, nýbrž o radost skutečně velikonoční. Radost, která je plodem setkání našeho otevřeného srdce se zmrtvýchvstalým Kristem.

Dar takové radosti je přeci smyslem slavení Velikonoc, i těch letošních. Velikonoční přání, první slovo zmrtvýchvstalého Pána Ježíše učedníkům „pokoj vám“ totiž zaznívá možná ještě intenzivněji než jindy. Vyjadřuje, že právě „pokoj“, vnitřní Boží radost je znamením, že se člověk s Kristem zmrtvýchvstalým skutečně setkal. Vnitřní radost, která se chce rozlít v celém našem nitru a zaplavit celý náš život: radostnou vírou, nadějí a láskou. A my jsme zváni, aby i letos – skrze způsoby, které jsou komu z nás dostupné – k tomuto setkání (opět) došlo.

Takové setkání se sice děje především v nás samých, ale není z nás. Velikonoce přeci nejsou mýtem, sugescí či „opiem lidstva“, nýbrž oslavou a zpřítomněním skutečnosti, i té historické. Na pravdivosti Kristova zmrtvýchvstání, na jeho zjevení se ženám a učedníkům – tedy na tom, co dnes jedinečným způsobem slavíme, co dnešní slavnost a zvláště pak tak bolestivě chybějící velikonoční bohoslužby zpřítomňují – přeci naše křesťanská víra stojí.

„Pán vstal z mrtvých a my jsme ho viděli“ je dokonce – co do sepsání – nejstarší větou Nového zákona, základem *evangelia*, „radostné zvěsti“. Setkání se Zmrtvýchvstalým vedlo k počátkům církve, po Letnicích k nebyvalému boomu prvotního křesťanství, k ochotě prolít pro tuto víru i vlastní krev, ke svědectví (*martyria*) o Boží síle Zmrtvýchvstalé v srdcích lidí. Bylo něčím tak velkým a nezpochybnitelným, že ještě v židovském prostředí vedlo první křesťany k přesunutí svátečního dne ze soboty (sedmého dne v týdnu) na neděli (na první den v týdnu) a k opuštění starozákonní bohoslužby, když Kristus ustanovil novou a věčnou.

To vše a mnohé další patřící k počátkům křesťanství se mohlo stát jen proto, že ke Kristovu zmrtvýchvstání skutečně došlo. Že ženy a apoštolové ho v neděli 17. nisanu roku 30 (33) potkali a následných čtyřicet dnů potkávali stále znovu a znovu, že křesťané od samého začátku jeho živou přítomnost zakoušeli, zvláště při slavení eucharistie, a že tato přítomnost od začátku proměňovala jejich nitra. V raných dobách tak viditelně, že sv. Irenej z Lyonu, církevní otec 2. století, na otázku, kde je dnes zmrtvýchvstalý Kristus, mohl odpovědět pouhým poukazem na křesťany: z lidí zlých se stávají lidé dobří, z barbarů lidé ušlechtilí.

Kristovo zmrtvýchvstání nebylo jeho návratem do tohoto života, nestalo se pokračováním ukřižování a smrti přerušeno pozemského života, nýbrž jeho zmrtvýchvstáním již do světa Božího. Vstáním podivuhodným, protože jako Boží syn ze světa Božího nikdy nemohl odejít, ale nyní do něj bere nově i své tělo, celé své vtělením přijaté lidství. A vzkříšením je proměňuje.

Tím se stalo Kristovo zmrtvýchvstání prvotinou i našeho vzkříšení z mrtvých, naší oprávněné naděje v život věčný, neboť v Kristově přijatém lidství je tajemným způsobem nějak přítomno lidství náš všech.

Zmrtvýchvstání je i prvotinou Kristova nynějšího přebývání mezi námi, jeho vnímatelnosti. Vzkříšením bylo Kristovo tělo, celé jeho lidství vymaněno z časoprostorové omezenosti. Vždyť Zmrtvýchvstalý už během následných čtyřiceti dnů přicházel a zase mizel, zjevoval se tu a zase onde, jeho věrní ho ani leckdy nemohli poznat. Přesto s nimi mluvil, jedl, mohli se ho dotknout. A to je prvotinou toho, že Pán Ježíš může být i po svém nanebevstoupení s námi

„po lidsku“ přítomen. V těch přítomnostech, které dobře známe: ve svátostech, zvláště a jedinečně v eucharistii, v Božím slově, ve společenství dvou nebo tří v jeho jménu, v srdcích lidí, ve víře, naději a lásce a tak dále... To vše jsou způsoby přebývání Zmrtvýchvstalého mezi námi, to vše jsou nějaké rozměry jeho vzkříšeného lidství. Právě proto se skrze ně můžeme s Kristem velikonočně potkat.

Kéž bychom ho i dnes potkali, kéž bychom se s ním potkávali po celých následných čtyřicet dnů, každou neděli po celý svůj život. Nejen proto, aby i na nás mohlo být aspoň trošku vidět, kde je dnes také ten vzkříšený Kristus (jako za dob sv. Ireneje), ale i proto, aby se právě tato naše osobní setkávání se s Pánem Ježíšem i nás vedlo k vyznání: „Kristus v pravdě z mrtvých vstal a my jsme ho potkali“. A abychom skrze ně také dostali vnitřní Boží pokoj, Boží radost, která ovlivní celý náš život, veškeré naše jednání.